

Kontakt z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 13/21
Luksemburg, 3 lutego 2021 r.

Wyrok w sprawie C-555/19
Fussl Modestraße Mayr GmbH/SevenOne Media GmbH i in.

Zakaz rozpowszechniania w niemieckich programach telewizyjnych o zasięgu ogólnokrajowym reklamy o zasięgu wyłącznie regionalnym może być sprzeczny z prawem Unii

Jest bowiem możliwe, po pierwsze, że taki całkowity zakaz wykracza poza to, co niezbędne do zachowania pluralistycznego charakteru oferty programowej telewizji, zastrzegając dochody z regionalnej reklamy telewizyjnej na rzecz regionalnych i lokalnych stacji, a po drugie, że wprowadza on niedopuszczalne nierówne traktowanie między ogólnokrajowymi nadawcami telewizyjnymi a podmiotami oferującymi usługi reklamowe w Internecie

Fussl Modestraße Mayr GmbH, spółka prawa austriackiego, prowadzi sieć sklepów odzieżowych w Austrii i w kraju związkowym Bawaria (Niemcy). W 2018 r. zawarła ona umowę z SevenOne Media GmbH, przedsiębiorstwem handlowym niemieckiego nadawcy telewizyjnego ProSiebenSat.1. Umowa ta dotyczyła rozpowszechniania wyłącznie w kraju związkowym Bawaria reklamy w programach ogólnokrajowego kanału ProSieben.

SevenOne Media odmówiła jednak wykonania tej umowy. Zawarta przez kraje związkowe umowa zakazuje nadawcom telewizyjnym od 2016 r. umieszczania w ich audycjach ogólnokrajowych reklamy telewizyjnej, której rozpowszechnianie ma zasięg wyłącznie regionalny. Zakaz ten ma na celu zastrzeżenie dochodów z regionalnej reklamy telewizyjnej na rzecz kanałów regionalnych i lokalnych, zapewniając im źródło finansowania i w rezultacie utrzymanie się na rynku, tak aby mogły one przyczyniać się do zapewnienia pluralistycznego charakteru oferty programowej telewizji. Zakazowi temu towarzyszy „klauzula upoważniająca”, pozwalająca krajom związkowym na zezwolenie reklamy regionalnej w audycjach ogólnokrajowych.

W tych okolicznościach Landgericht Stuttgart (sąd krajowy w Stuttgarcie, Niemcy), rozstrzygający spór w przedmiocie wykonania odnośnej umowy, powziął wątpliwość w przedmiocie zgodności tego zakazu z prawem Unii.

Sprawa ta doprowadziła do zastosowania przez Trybunał w szczególności określonych zasad ustanowionych w jego orzecznictwie w dziedzinie swobody świadczenia usług oraz dokonania wykładni Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („karty”) w szczególnym kontekście zakazu reklamy regionalnej na ogólnokrajowych kanałach telewizji. Analiza ta nie mogła zostać przeprowadzona bez uwzględnienia usług reklamowych oferowanych na platformach internetowych, które mogą stanowić konkurencję dla tradycyjnych mediów.

Ocena Trybunału

W pierwszej kolejności, w odniesieniu do dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych¹, Trybunał zauważył, że jej art. 4 ust. 1, na mocy którego państwa członkowskie mogą, pod określonymi warunkami, przyjąć bardziej szczegółowe lub surowsze przepisy w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy tej dyrektywy, w celu zapewnienia ochrony interesów telewidzów, nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania. O ile bowiem odnośny zakaz należy

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

do dziedziny objętej zakresem dyrektywy, jaką jest reklama telewizyjna, o tyle dotyczy on jednak szczególnej kwestii, nieuregulowanej w żadnym z przepisów dyrektywy i ponadto, nie odnosi się do wskazanego celu w postaci ochrony telewidzów. W związku z tym, zakaz ten nie może być uznany za przepis „bardziej szczegółowy” lub „surowszy” w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy, co oznacza, że ten przepis dyrektywy nie stoi na przeszkodzie obowiązywaniu takiego zakazu.

W drugiej kolejności, w kwestii zgodności jednostronnego zakazu ze swobodą świadczenia usług, zagwarantowaną w art. 56 TFUE, Trybunał stwierdził przede wszystkim, że taki zakaz stanowi ograniczenie tej podstawowej swobody, ze szkodą zarówno dla podmiotów oferujących usługi reklamowe, to znaczy nadawców telewizyjnych jak i odbiorców tych usług, to znaczy reklamodawców, w szczególności tych z siedzibą w innych państwach członkowskich. Następnie, jeśli chodzi o uzasadnienie tego ograniczenia, Trybunał przypominał, że zachowanie pluralistycznego charakteru oferty programowej telewizji może stanowić nadrzędny wzgląd interesu ogólnego. Wreszcie, w odniesieniu do proporcjonalności ograniczenia Trybunał przypominał, że cel w postaci utrzymania pluralizmu mediów, w zakresie w jakim jest związany z prawem podstawowym, jakim jest wolność wypowiedzi, pozostawia bez wątplenia organom krajowym szeroki zakres uznania. Niemniej jednak jednostronny zakaz musi być odpowiedni dla zapewnienia realizacji tego celu i nie może wykraczać poza to, co jest niezbędne do jego osiągnięcia.

W tym względzie Trybunał zauważył, po pierwsze, że jednostronny zakaz może być niespójny, z uwagi na fakt – którego ustalenie należy do sądu krajowego – że znajduje on zastosowanie wyłącznie do usług reklamowych oferowanych przez nadawców telewizyjnych, a nie do usług reklamowych, w szczególności linearnych, oferowanych w Internecie. Może tu bowiem chodzić o dwa rodzaje konkurencyjnych usług na niemieckim rynku reklamowym, które mogą wiązać się z takim samym ryzykiem dla kondycji finansowej regionalnych i lokalnych nadawców telewizyjnych i w rezultacie, dla celu, jakim jest ochrona pluralizmu mediów². Po drugie, w odniesieniu do niezbędności tego zakazu Trybunał zauważył, że mniej restrykcyjny środek mógłby wynikać z efektywnego wprowadzenia w życie systemu zezwoleń na poziomie krajów związkowych przewidzianych w „klausuli upoważniającej”. Jednakże do sądu krajowego należy ustalenie, czy ten *a priori* mniej restrykcyjny środek może zostać rzeczywiście przyjęty i wprowadzony w życie w sposób pozwalający na zapewnienie, że założony cel zostanie w praktyce osiągnięty.

W trzeciej kolejności, jednostronnie do wolności wypowiedzi i informacji, zagwarantowanej w art. 11 karty, Trybunał stwierdził, że nie stoi ona na przeszkodzie obowiązywaniu zakazu regionalnej reklamy na ogólnokrajowych kanałach telewizji, takiemu jak ten zawarty w jednostronnym środku krajowym. Zakaz ten wynika bowiem zasadniczo z wyważenia z jednej strony wolności wypowiedzi o charakterze handlowym ogólnokrajowych nadawców telewizyjnych i reklamodawców, a z drugiej strony, ochrony pluralizmu mediów na szczeblu regionalnym i lokalnym. W rezultacie, niemiecki ustawodawca mógł w uzasadniony sposób uznać, nie przekraczając przysługującej mu istotnej swobody uznania, że zachowanie interesu publicznego powinno przeważać nad prywatnym interesem ogólnokrajowych nadawców telewizyjnych i reklamodawców.

W czwartej i ostatniej kolejności, Trybunał orzekł, że zasada równego traktowania, ustanowiona w art. 20 karty, również nie stoi na przeszkodzie obowiązywaniu jednostronnego zakazu pod warunkiem, że nie wprowadza on nierównego traktowania między ogólnokrajowymi nadawcami telewizyjnymi a podmiotami oferującymi reklamę, w szczególności linearną, w Internecie, w odniesieniu do rozpowszechniania reklamy na szczeblu regionalnym. W tym zakresie do sądu krajowego należy ustalenie, czy sytuacja ogólnokrajowych nadawców telewizyjnych oraz sytuacja podmiotów oferujących usługi reklamowe, w szczególności linearne, w Internecie, w odniesieniu do świadczenia usług regionalnej reklamy, są wyraźnie odmienne w odniesieniu do elementów charakteryzujących właściwe im sytuacje, to znaczy w szczególności, w odniesieniu do tradycyjnych metod korzystania z usług reklamowych, sposobu świadczenia tych usług czy też obowiązujących względem nich ram prawnych.

² Okoliczności sprawy rozstrzyganej w postępowaniu przed sądem krajowym są w tym zakresie w istocie porównywalne z okolicznościami sprawy leżącej u podstaw wyroku z dnia 17 lipca 2008 r., Corporación Dermoeestética, [C-500/06](#) (zob. również komunikat prasowy nr [56/08](#)).

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 22964106